

A Fővárosi Ítéltábla dr. Berényi Viktor ügyvéd által képviselt felperesnek a Hegedűs Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és II. rendű alperesek ellen 4.000.000,- Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. november 2. napján kelt 10.G.40.145/2009/16. számú ítélete ellen az alperesek részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 100.000,- (Egyszázezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat, valamint az államnak az adóhatóság külön felhívására 240.000,- (Kettőszáznegyvenezer) Ft, az illetékfeljegyzési jogukra tekintettel le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. és a II. rendű alperesek (és két gyermekük) a perben nem álló ... Korlátolt Felelősségű Társaság tagjai, a II. rendű alperes 2002. december 13. napjától egyben a kft. önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője is volt. A cég számítástechnikai alkatrészek forgalmazásával foglalkozott. Az alperesek fia és a felperes gyermekkori jó barátok voltak és közösen át kívánták venni a kft. működtetését. Ennek érdekében a felperes 2005. szeptemberében tárgyalásokat folytatott az I. rendű alperessel az üzletrészenek megvásárlásáról. Az I. rendű alperes arról tájékoztatta, hogy a cégnek különböző tartozásai vannak, kb. 2.000.000,- Ft összegben. A szóbeli tárgyalások eredményeként a felperes 2005. október 12-én 4.000.000,- Ft-ot, majd 2005. október 19-én további 2.812.000,- Ft-ot utalt át a ... Kft. folyószámlájára, mindkét összeg közlemény rovatában tagi kölcsönt megjelölve. 2005. október 17.

napján a ... Kft. folyószámlájáról az I. rendű alperes saját bankszámlájára 4.000.000,- Ft átutalása történt, tagi kölcsön visszafizetése megjelöléssel.

2005. októberétől a ... Kft. működtetését teljes egészében átvette a felperes és az alperesek fia, ifj. I.rendű alperes neve, a cég ügyeit ők vitték, másik üzlethelyiséget nyitottak, ők intézték az árubeszerzéseket, a forgalmazást és gyakorolták a munkáltatói jogokat.

A felperes ismerőse, dr. ... ügyvéd elkészített egy taggyűlési jegyzőkönyv tervezetet az üzletrészek átruházásáról és az ezzel kapcsolatos további határozatokról, melyet e-mailben megküldött az I. rendű alperes részére, aki azon minimális változtatásokat eszközölt, majd ugyanilyen formában visszaküldte. Üzletrész-átruházási szerződés, illetve egyéb okirat aláírására nem került sor.

Időközben a felperes és ifj. I.rendű alperes neve között a baráti és üzleti viszony megromlott, mert ifj. I.rendű alperes neve, illetve az alperesek úgy vélték, hogy a felperes jogosulatlanul vett ki pénzt a cég kasszájából. 2006. november elején a felperest kizárták az üzlethelyiségből, ettől kezdve a felperesnek semmilyen beleszólása vagy ráhatása nem volt a cég működésére.

2006. december 22. napján a felperes édesapja és az I. rendű alperes, valamint dr. ... megbeszélést tartottak az elszámolással kapcsolatos vitás kérdések megoldása érdekében, amely eredményre nem vezetett, azonban dr. ... a megbeszélés lényegét hangfelvételen rögzítette, melyről az I. rendű alperest nem tájékoztatta.

Dr. ... a felperes képviselőjében 2007. február 5. napján írásbeli nyilatkozattal érdekmúlásra hivatkozással elállt az üzletrész-adásvételi szerződéstől és felszólította, hogy fizesse vissza a 4.000.000,- Ft vételárát.

A ... Kft. felszámolását a bíróság 2007. december 27-i hatállyal rendelte el, a céget egyszerűsített felszámolást követően 2009. április 17. napján törölték a cégjegyzékből. A felszámolási eljárásban a felperes hitelezői igényt nem jelentett be.

Az alperesek életközösségben élő házastársak.

A felperes a 2008. július 22. napján a Budakörnyéki Bírósághoz benyújtott fizetési meghagyással indult eljárásból az alperesek ellentmondása folytán perré alakult eljárásban módosított keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alpereseket egyetemlegesen 4.000.000,- Ft és ennek 2005. október 13. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére a Ptk. 300. § (1) bekezdése alapján, vételár visszafizetése jogcímén arra tekintettel, hogy a felperes és az I. rendű alperes között az üzletrész átruházási szerződés létrejött, azonban attól a felperes érdekmúlásra tekintettel elállt.

Vagylagosan előterjesztett másodlagos keresetében ugyanezen összeg és járulékai megfizetésére jogalap nélküli gazdagodás jogcímén kérte az alperesek egyetemleges kötelezését a Ptk. 361. § (1) bekezdése alapján.

A II. rendű alperes vonatkozásában az 1952. évi IV. törvény (Csjt) 27. § (1) bekezdésére hivatkozott.

Az elsődleges kereseti kérelmét arra alapította, hogy a felperes 4.000.000,- Ft-ot az üzletrész vételára címén, de az I. rendű alperes instrukcióinak megfelelően tagi kölcsön megjelöléssel fizette meg a cég bankszámlájára, amely összeget az I.

rendű alperes pár nappal később a saját bankszámlájára átutalt. A felperes viszont nem kapott ellenszolgáltatást, nem kapta meg az üzletrész tulajdonjogát. Az I. rendű alperes az üzletrész átruházási szerződést sem akkor, sem később nem írta alá, és 2006. novemberében a felperest fizikailag is kizárta az üzlethelyiségből.

Az alperesi vitatással szemben hangsúlyozta, hogy a 4.000.000,- Ft kifejezetten az üzletrész vételára volt, és a felperes ezen túlmenően nyújtott kölcsönt a cég részére, illetve abba befektetett, amely összegek ugyan nem térültek meg, azonban a cég időközbeni törlésére tekintettel azokat már nem is tudja érvényesíteni a céggel szemben.

Tagi kölcsönt a felperes már azért sem nyújthatott a ... Kft.-nek, mivel annak tagja soha nem is volt, illetve azért sem, mert kizárólag az I. rendű alperessel tárgyalt, aki viszont nem volt jogosult a cég képviseletére, mivel ebben az időszakban a cég képviselője a II. rendű alperes volt, akivel viszont a felperes semmiről, így tagi kölcsön nyújtásáról sem tárgyalt. Kötelezettséget pedig a cég nevében kizárólag a II. rendű alperes vállalhatott volna.

Az alperesek az ellenkérelmükben elsődlegesen a per megszüntetését kérték a Pp. 157. § a) pontja, illetve 130. § g) pontja alapján arra hivatkozással, hogy a felperes rossz alpereseket perel, ugyanis, ha van is követelése, az nem az alperesekkel mint magánszemélyekkel, hanem a ... Kft.-vel szemben áll fenn. A felperes a cégnek nyújtott kölcsönt, amelyből annak tartozásait fedezték. A felperes ennek ellenére a felszámolási eljárás során hitelezői igényt nem jelentett be. A felperes és az alperesek között nem jött létre jogviszony.

Amennyiben a bíróság a per megszüntetésére irányuló kérelmet nem látná megalapozottnak, akkor ugyanezen indokok alapján kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását.

Álláspontjuk szerint az alperesi védekezést támasztja alá a ... Zrt. által megküldött bankszámlakivonat is, miszerint a felperes a cég bankszámlájára tagi kölcsön címen teljesített befizetést. A fentiekén túl hivatkoztak továbbá arra is, hogy a felperes több, mint 3.000.000,- Ft összeget jogosulatlanul vett ki a cég kasszájából, amellyel jelentős hiányt okozott, emiatt az alpereseknek a cég visszavételét követően több millió forint tagi hitelt kellett nyújtani a társaságnak, melynek visszafizetésére már nem volt fedezet.

Az elsőfokú bíróság a 2010. január 27. napján megtartott tárgyaláson a 3. sorszámú jegyzőkönyvben tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről és a bizonyítatlanság következményeiről. E körben rögzítette, hogy a felperest terheli annak bizonyítása, hogy az üzletrész adásvételi szerződés 4.000.000,- Ft vételár ellenében létrejött, amelytől a felperes 2007. júniusában elállt, és ennek ellenére a vételár visszafizetése a részére nem történt meg. Ugyanígy a felperest terheli annak bizonyítása, hogy jogalap nélküli gazdagodás jogcímén köteles az I. rendű alperes, illetve a Csjt. szabályai szerint a II. rendű alperes a fenti összeg megfizetésére. Ezzel szemben az alpereseknek kell bizonyítaniuk, hogy a 4.000.000,- Ft-os teljesítés nem a részükre, hanem a ... Kft. részére történt, kifejezetten a cégnek nyújtott kölcsön jogcímén, melynek visszafizetése egészben vagy részben

megtörtént, illetve azt, hogy annak visszafizetésére az alperesek miért nem kötelesek. A másodlagos kereseti kérelem vonatkozásában bizonyítaniuk kell, hogy nem gazdagodtak 4.000.000,- Ft-tal a felperes rovására.

Tanúként hallgatta ki a bíróság ifj. I.rendű alperes nevet, ...t. A ...tól beszerezte a ... Kft. bankszámlakivonatát, a felperes CD-n és leírt formában is becsatolta dr. ... által készített hangfelvételt, a felek közötti e-mail levélváltást nyomtatott formában, és az elsőfokú bíróság személyesen hallgatta meg a peres feleket.

A Pest Megyei Bíróság a 2010. november 2. napján kelt 10.G.40.145/2009/16. számú ítéletében kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek egyetemlegesen 4.000.000,- Ft-ot és ezen összeg után 2005. október 13. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot. Egyetemlegesen kötelezte az alpereseket 490.000,- Ft bruttó perköltség megfizetésére a felperes javára.

Határozata indokolásában elsődlegesen rögzítette, hogy abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes és az I. rendű alperes között létrejött-e üzletrész adásvételi szerződés és ez alapján - az átutalási megbízáson szereplő megnevezéstől függetlenül - a 4.000.000,- Ft-os összeg üzletrész vételárnak, vételár-részletnek vagy előlegnek tekintendő-e, amely az elállásra tekintettel visszajár a felperesnek, vagy az összeg rendeltetése tagi kölcsön volt.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a felperes és az I. rendű alperes között létrejött volna az I. rendű alperesnek a ... Kft.-ben fennálló üzletrésze vonatkozásában az üzletrész adásvételi szerződés. Ennek oka, hogy a felek a vételárban nem állapodtak meg, ugyanis e körben nem tettek egyező előadást és erre nézve ifj. I.rendű alperes neve tanú, illetve a felperes édesapja sem tudott egyértelmű nyilatkozatot tenni. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a megbeszélések során a peres felek nem tisztázták pontosan, hogy azok az összegek, amelyeket a felperes az I. rendű alperes instrukciói alapján átutalt, milyen címen kerültek átutalásra, azokból mennyit tesz ki az üzletrész vételára és mi az az összeg, ami a ... Kft. működésére fordítandó tagi kölcsön. Az viszont – elsődlegesen az elfogulatlan tanú egyező előadásából – egyértelműen megállapítható volt, hogy a felek célja az volt, hogy a felperes és az alperesek fia legyenek a ... Kft. tulajdonosai. A cég ennek megfelelően is működött 2005. októbertől. A felperes, ha nyújtott is tagi kölcsönt, az maximum 2.812.000,- Ft összegű lehetett csak, mivel ezt az összeget soha, a pert megelőzően sem követelte vissza az alperesektől, de a kft.-től sem, ez pedig azt látszik igazolni, hogy a felperes maga is úgy tekintette, hogy az a cég működésére fordítódott, és nem része az üzletrész vételárának. Ezzel szemben a 4.000.000,- Ft az üzletrész vételára volt, tekintettel arra, hogy miután megérkezett a ... Kft. számlájára, rövid időn belül továbbutalásra került az I. rendű alperes magánbankszámlájára, igaz tagi kölcsön visszafizetése jogcímén. Ha ez valóban tagi kölcsön lett volna, ahogyan azt az alperesek állították, és azt azért nyújtotta a felperes, mert arra a cég működéséhez szükség volt, akkor az alperesek nem adtak arra magyarázatot, hogy miért került az továbbutalásra a

magánbankszámlára, így az alperesi előadás önmagában is ellentmondásos a tények tükrében. Ezen túlmenően rámutatott az elsőfokú bíróság arra is, hogy az I. rendű alperes szavahihetősége a per során megdőlt, mivel szemben a felperessel, aki végig egyező előadást tett, az I. rendű alperes a felek közötti tárgyalások tartalmát illetően többször megváltoztatta a nyilatkozatait, a 4.000.000,- Ft saját bankszámlára történő átutalását mindaddig tagadta, amíg a bank a bíróság megkeresésére meg nem küldte a kft. bankszámla kimutatásait.

Mivel a felek a szerződés lényeges tartalmában, a vételárban nem állapodtak meg, ezért közöttük üzletrész adásvételi szerződés nem jött létre, így a létre nem jött szerződéstől a felperes elállni sem tudott.

A felperes a 4.000.000,- Ft ellenében ellenszolgáltatáshoz, az üzletrészhez nem jutott hozzá, ezért a létre nem jött üzletrész átruházási szerződés alapján az alperesek a Csjt. rendelkezései szerint egyetemlegesen kötelesek a felperes által vételár jogcímén megfizetett összeg és kamatai visszafizetésére a felperes részére a Ptk. 237. § (1) bekezdése alkalmazásával, mivel létre nem jött szerződés esetén az érvénytelen szerződésre vonatkozó szabályokat kell alkalmazni.

Abban a körben, hogy a felperes nem tagi kölcsönt nyújtott 4.000.000,- Ft értékben a cégnek, az elsőfokú bíróság a felperes álláspontját fogadta el, amely szerint tagi kölcsönt csak tag nyújthat a társaságnak, illetve, hogy a kölcsön felvételéről a felperesnek az alperesi törvényes képviselővel, a II. rendű alperessel kellett volna megállapodnia, mert kötelezettséget csak a II. rendű alperes vállalhatott volna a cég nevében, ezt azonban a II. rendű alperes maga sem állította.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy nincs jogi relevanciája annak az alperesi hivatkozásnak, hogy a felperes felvett-e, illetve milyen összeget vett fel jogosulatlanul a cég pénztárából, mert ennek az érvényesítésére a kft. lett volna jogosult, az alperesek mint a cég tagjai a személyükben nem érvényesíthetik ezt az igényt. Annak sincs relevanciája, hogy az I. rendű alperes 2006. novemberét követően nyújtott-e a cégnek tagi hitelt, illetve milyen összegben, mivel a 4.000.000,- Ft-ot az üzletrész vételára címén átvette, így ezt követően nincs annak jelentősége, hogy az átvett összeget mire fordította. Amennyiben az utóbb befizetésre került a cég részére, ennek azért nincs a per eldöntése szempontjából jelentősége, mert ebben az esetben ezt az I. rendű alperes azt a kft.-től követelhetné vissza, azonban erre nem került sor, és a cég törlésére tekintettel erre már nincs is lehetőség.

Az ítélet ellen az alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes első- és másodfokú per költségekben való marasztalását kérték.

Érdemben változatlanul fenntartották az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtett álláspontjukat, amely szerint a felperes az általa befizetett összeget kizárólag a társaságtól követelhetné vissza.

Előadták, hogy az elsőfokú bíróság a 3. sorszámú jegyzőkönyvben megfelelően tájékoztatta a feleket az őket terhelő bizonyítási teherről, aminek a felperes nem tett eleget, nem bizonyította, hogy az üzletrész átruházási szerződés létrejött, illetve, hogy a 4.000.000,- Ft-ot vételár jogcímén fizette meg, hiszen maga jelölte meg

annak jogcímét tagi kölcsönként. A felperes édesapja is úgy nyilatkozott a tanúként történő meghallgatása során, hogy az üzletrész vételáraként 6.000.000,- Ft-ra és egyéb befizetésként 4.000.000,- Ft-ra emlékszik. Ez is azt támasztja alá, hogy a 4.000.000,- Ft nem vételár, hanem más jogcímen került befizetésre. Logikátlan az elsőfokú ítélet abból a szempontból, hogy a 4.000.000,- Ft-ot vételárnak tekinti és kifejti, hogy az milyen okból nem lehetett tagi kölcsön, ugyanakkor a 2.812.000,- Ft-os összeget, amit pár napra rá fizetett a felperes ugyanúgy, mint a 4.000.000,- Ft-ot, már elfogadja tagi kölcsönként.

Azt helyesen állapította meg a bíróság, hogy kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy létrejött volna az adásvételi szerződés. Ebből viszont az következik, hogy a felperes kölcsönt nyújtott a cégnek, amit rendhagyó módon kezdett visszavenni, jogosulatlanul vett fel különböző összegeket a pénztárból. Más módon is okozott kárt a cégnek, 2006. végére már több mint 9.000.000,- Ft-os pénztárhiány volt a ... Kft.-ben. Ez az I. rendű alperes részére konkrétan 8.000.000,- Ft veszteséget okozott, mert ilyen összegben nem volt képes a kft. az általa nyújtott tagi kölcsönt visszafizetni. Ebből viszont az következik, hogy az alperesek bizonyították, hogy a felperes kárára nem gazdagodtak, sőt bizonyították azt is, hogy direkt módon a felperes 8.000.000,- Ft kárt okozott az alpereseknek.

Az elsőfokú bíróság azt is elmulasztotta vizsgálni, hogy az I. rendű alperes dokumentálhatóan 4.630.000,- Ft hitelt nyújtott a ... Kft.-nek tagi kölcsönként 2006. decemberétől. Ez azt jelenti, hogy a 4.000.000,- Ft visszakerült a ... Kft. pénztárába. A felperes feltehetően azért támaszt követelést magánszemélyként az alperesekkel szemben, mert felmérte, hogy a ... Kft. a követelése visszafizetésére már nem lett volna képes. A felperes azt is tudta, hogy a cég csődközeli helyzete kialakulásáért őt felelősség terheli, ezért érthető, hogy a pert csak a cég felszámolásának befejezése után indította meg.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperesek perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és különös jelentőséget tulajdonított a felek szavahihetőségének. A felperes által becsatolt magnófelvétel, illetve annak leírata, melynek hitelességét az I. rendű alperes is elismerte, a 4.000.000,- Ft vételár jellegét bizonyítja.

Irreleváns az, hogy a 4.000.000,- Ft-ot az I. rendű alperes tagi hitel visszafizetése címén vette fel, tekintettel arra, hogy a könyvelést az alperesek irányították, és jelenleg már nem bizonyítható, hogy az I. rendű alperesnek volt-e, illetve ha volt, milyen összegű tagi hitelkövetelése a céggel szemben.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megindokolta, hogy miért jutott arra a következtetésre, hogy a 4.000.000,- Ft kifizetésének jogcíme vételárelőleg volt. Az alperesek állításai nem alkalmasak a koherens, ellentmondásoktól mentes bírói érvelés kétségessé tételére.

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintettel bírálta felül, így a II. rendű alperes marasztalására vonatkozó indokolás megalapozottságát nem vizsgálta (Pp. 253. § (3) bek.).

Megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, helytálló jogi következtetéssel és megalapozott indokolással kötelezte az alpereseket egyetemlegesen 4.000.000,- Ft vételár visszafizetésére a felperes részére a Ptk. 237. § (1) bekezdésének megfelelő alkalmazásával.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy bár a felperes az elsődleges kereseti kérelmét a Ptk. 300. § (1) bekezdésére (érdemben a 319. § (3) bekezdésére) alapította, arra, hogy a felperes érdekmúlásra tekintettel elállt az üzletrész-adásvételi szerződéstől, emiatt az a megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal megszűnt és a már teljesített szolgáltatások visszajárnak, másodlagosan pedig a Ptk. 361. § (1) bekezdésére, a jogalap nélküli gazdagodás szabályaira, és ennek megfelelő volt az elsőfokú bíróság Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatása a bizonyítási teherről, az e körben kialakult bírói gyakorlat szerint a bíróság nem volt kötve a keresetben megjelölt jogcímhez.

A Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében, illetve elvi határozatában is rögzítette, hogy a keresethez való kötöttség nem jelent jogcímhez való kötöttséget (EBH 2004/1143; EBH 2006/1422.). Eszerint a bíróságnak a felek jognyilatkozataihoz való kötöttsége nem jelenti azt, hogy ha valamelyik fél a perbeli jogviszony jogi minősítését illetően tévesen rossz jogcímet jelöl meg, azt a bíróság a határozata meghozatalánál ne minősíthesse a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően. Erre azonban csak akkor van lehetősége, ha a helyes minősítéshez valamennyi tény, bizonyíték, adat rendelkezésére áll.

Az elsőfokú bíróság a felek indítványai alapján lefolytatott bizonyítási eljárást követően a bizonyítékok okszerű és ellentmondástól mentes értékelésével, helytálló jogi következtetéssel állapította meg, hogy a felperes és az I. rendű alperes között nem jött létre az üzletrész-átruházási szerződés, és vonta le ennek a kereseti kérelemben kért jogkövetkezményét.

Ítélete a Pp. 221. § (1) bekezdése rendelkezésének megfelel, abban részletesen leírta, hogy a bizonyítékok mérlegelésénél milyen körülményeket tekintett irányadónak és megindokolta, hogy milyen okból nem fogadta el azt az alperesi védekezést, hogy a 4.000.000,- Ft megfizetése a felperes részéről a ... Kft. részére nyújtott tagi hitel volt.

A bizonyítékokat a maguk összességében értékelte és meggyőződése szerint bírálta el. A kialakult bírói gyakorlat szerint a jogszerű, ellentmondástól mentes mérlegelésen alapuló tényállás a másodfokú bíróságot is köti, így a másodfokú eljárásban nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére, figyelemmel arra is, hogy az alperesek a fellebbezésükben érdemben fenntartották az elsőfokú eljárásban már részletesen kifejtett és az elsőfokú bíróság által értékelt ténybeli előadásukat és jogi álláspontjukat (BH 2006/402).

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a bizonyítékok felülmérlegelésére nem látott lehetőséget.

Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira utalással - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. és a II. rendű alpereseket egyetemlegesen a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségének megfizetésére; annak mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdései alapján határozta meg. Az alperesek a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 16/A. § (1) bekezdése és 13. § (2) bekezdése alapján kötelesek az illetékfeljegyzési jogukra tekintettel le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére az állam javára.

Budapest, 2012. év május hó 31. napján

Dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő